

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 listopada 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje i poleca wypłacić adwokatowi G.T.,
prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w G. przez Skarb Państwa
- Sąd Apelacyjny w (...) kwotę 120,- (sto dwadzieścia) zł,
powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług
tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną
świadczoną z urzędu powodowi W. K. w postępowaniu
kasacyjnym,
- 3) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 120,- (sto
dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód W. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 listopada 2019 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 1 kwietnia 2019 r., oddalającego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w B. o zapłatę.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Skarżący oparł skargę na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, *czy sformułowanie w apelacji wniosku w trybie art. 380 k.p.c. jest konieczne, jeżeli metazarzutem apelacji jest nierozpoznanie przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, zaś wskazywanie naruszeń w zakresie odnośnych postanowień dowodowych sądu pierwszej instancji nie ma na celu doprowadzenia do rozpoznania tych postanowień przez sąd odwoławczy, lecz do powzięcia przez ten sąd przekonania, że zarzut nierozpoznania istoty sprawy jest uzasadniony, a w konsekwencji wyrok należy uchylić, sprawę przekazując do ponownego rozpoznania.*

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - niepubl.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, niepubl.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn

wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, niepubl.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, niepubl.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego nie może stać się przyczyną przyjęcia skargi do rozpoznania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego kontrola instancyjna postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych może nastąpić jedynie na wniosek apelującego zgłoszony w trybie art. 380 k.p.c. poprzedzony stosownym zastrzeżeniem z art. 162 k.p.c. w którym strona musi zwrócić sądowi uwagę na uchybienie konkretnym przepisom postępowania (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2017 r., III CZ 49/17; z dnia 18 sierpnia 2017, IV CZ 42/17 oraz z dnia 19 listopada 2014 r., II CZ 74/14 - niepubl.). Nie ma przy tym znaczenia strategia procesowa obrona przez pełnomocnika strony. Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego ma charakter utrwalony, nie wzbudza rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, dlatego w odniesieniu do kwestii wskazanych przez powoda nie występuje nowe, istotne zagadnienie prawne.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekł zaś na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie §16 ust. 4 w zw. z § 8 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.